

Острозька Академія

№ 2 (2)
квітень-травень, 2010

З нами ти завжди на крок попереду

**А ВИ ВІРИТЕ
В МАГІЧНУ СИЛУ
ЧИСЛА 13?
АБО КЛЮЧ
ДО УСПІХУ
ЯРОСЛАВА
КОВАЛЬЧУКА**

СТ. 3

**ПАЛОМНИЦТВО
У ПОШУКАХ
НАДПРИРОДНОГО**

СТ. 6

**ІНТЕРНЕТ –
СИЛА**

СТ. 8

**ЩОРАЗУ,
ЯК МАЛЮЮ, –
ПЕРЕЖИВАЮ
НОВЕ ЖИТТЯ**

СТ. 10-11

Іноземна та українська філологія, літературні творці, релігієзнавці, культурологи, історики, країнознавці, міжнародники, документознавці, політологи, психологи, кібернетики, економісти та правники... Усі такі різні та такі неординарні, кожен прагне бути індивідуальністю. Але незважаючи на те, усі факультети наклали певний відбиток на своїх студентів, зробивши невеличкий внесок у їх імідж. Буває, ми можемо безпомилково відгадати, на якій спеціальності навчається зовсім незнайома людина, взявши до уваги лише її зовнішній вигляд. А тому поцікавилися у наших читачів

ЧИ МОГЛИ Б ВОНИ ВІДГАДАТИ, НА ЯКОМУ ФАКУЛЬТЕТІ НАВЧАЄТЬСЯ СТУДЕНТ(КА), ЗА ЇХ ЗОВНІШНІМ ВИГЛЯДОМ?

Думаю, що така імовірність невелика. Кожен є особистістю, а тому виглядає по-особливому, незважаючи на спеціальність, на якій навчається. Студенти гуманітарного високі, з коротким волоссям. А от у нас на факультеті багато людей, які мають неформальну зовнішність, однак не всі.

Олександр Власюк,
факультет романо-германських мов

Економісти і правники зазвичай дуже елегантні й одягаються в офіційно-діловому стилі. Гуманітарний та факультет міжнародних відносин – розкуті. Найбільш колоритною я вважаю романо-германську філологію, адже серед них багато представників різних субкультур. Студента ПІМу можна відрізнити від усіх інших за щасливим виразом обличчя.

Аркадій Ткачук,
факультет міжнародних відносин

Документознавці найкреативніші зі спеціальностей, цим завжди відрізняються. Часто носять шарфики та хустинки. Правники – серйозні, тому часто одягнені в ділові костюми. Економісти ходять вільно, одягаються залежно від погоди. Студенти романо-германських мов багато говорять англійською, у стилі та манері одягатися орієнтуються на країни, мови яких вивчають.

Руслан Кот, економічний факультет

Усе інтуїтивно. Студенти факультету романо-германських мов виглядають по-канадському, завжди відрізняються від решти, особливо в «change image day». Творці одягаються креативно, яскраво та неординарно. Студенти ПІМу менш офіційні в порівнянні з правниками. Економісти мають індивідуальну родзинку у манері одягатись, релігієзнавці – бороду, хлопці-кібернетики – довге волосся, джинси та наплічники.

Світлана Мартюк,
гуманітарний факультет

Студенти романо-германської філології ходять з канадцями, які впливають на них своїми смаками в одязі. Чисто логічно можна було б припустити, що релігієзнавці ходитимуть у рясах. Літературна творчість і українська філологія носитимуть із собою манускрипти, свитки і величезні пера, політологи – «Капітал» Карла Маркса та щось про євроінтеграцію. Психологи ж мають скануючий погляд, яким аналізують та оцінюють людей. Документознавці завжди готують різні доповіді, проекти та зубрять риторику. Економісти все рахують, а історики відрізняються своєю «патлатістю» ☺.

Катерина Гуслюкова,
факультет міжнародних відносин

Підготувала Анна Козаченко

Професорсько-викладацький склад Національного університету «Острозька академія» вітає студентів факультету міжнародних відносин Шеленчука Антона із зайняттям II місця у II етапі Всеукраїнської студентської олімпіади зі спеціальності «міжнародні відносини» та Волинчук Ірину із перемогою у номінації «За оригінальний підхід до розв'язання завдань».

Зичимо Вам подальших успіхів та натхнення на нові перемоги!

А ВИ ВІРИТЕ В МАГІЧНУ СИЛУ ЧИСЛА 13?

Або ключ до успіху Ярослава Ковальчука

Згадайте, як частенько вам доводилося ловити на собі цікаві, здивовані, збентежені, проникливі та просто неочікувані погляди викладачів (особливо на практичних)? Згадали і посміхнулися? От і добре, що все так позитивно ☺, адже сьогодні «Під прицілом» знову спробує опинитися по інший бік барикади. Маємо змогу поспілкуватися з карооким brunетом, якого часто можна зустріти у коридорах ОА з магнітофон у руках, викладачем факультету романо-германських мов, що його з легкістю плутають зі студентом-першокурсником – Ярославом Ковальчуком. Отже, як завжди, почнемо з початку!

– Ярославе, для того щоб зрозуміти таємницю Вашого успіху самовираження, нам, студентам, щонайменше, необхідно знати про його витоки. Розкажіть нам, будь ласка, про основні віхи Вашої біографії.

– Народився я в селі Рачин, що біля Дубна. Навчався у різних школах. Адаже ще у перший рік навчання у сільській школі закінчив 2 класи відразу. Через це завжди був молодшим серед однокласників та одногрупників. Потім ще два роки навчався у міській школі, після чого вступив до гімназії. Саме тут заклалися перші підвалини здібностей до вивчення мов завдяки вчителю англійської мови. Уже в гімназії почав брати участь у районних та обласних олімпіадах, і ще навчаючись в 11 класі, вступив до Острозької академії. Хоча у той «іспитовий» період я все-таки хотів перевірити, чи корумповані українські ВНЗ. Спробував вступити до Львівського університету ім. Івана Франка, але, як бачите, закінчив Острозьку академію ☺. Про це ніколи не шкодував.

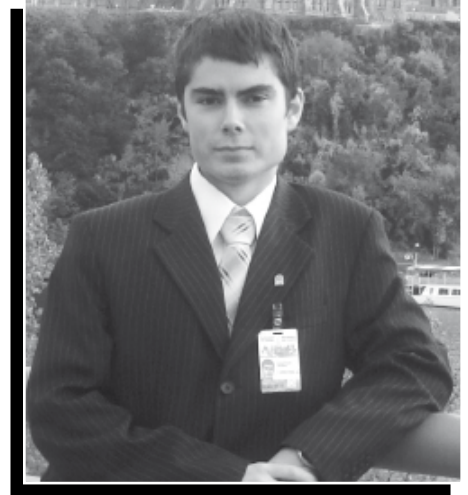
– Як склався Ваш освітній шлях в Острозькій академії?

– На першому курсі я вчився)) На другому – почав займатися журналістикою, випадково так... Побачив оголошення про відбір у студентську газету, але, як завжди, запізнився)). Вже думав, що не піду, проте, оскільки йшла одна моя знайома, погодився за компанію. Відтоді працював у відділі зв'язків з громадськістю, дописував у студентську газету, почав співпрацювати із газетою «День». На цьому ж курсі я вперше взяв участь в обмінній програмі.

– Про це, будь ласка, детальніше.

– До нас на 4 дні навчання приїхали студенти з Ужгорода, а потім ми прибули до них з візитом. Це був мій перший досвід співпраці зі студентами інших університетів. Після другого курсу я подав заяву на участь у факультетській обмінній програмі та полетів до Канади. В Україні я працював у відділі зв'язків з громадськістю, а в Канаді довелося спробувати себе у ролі радіожурналіста. Справа у тому, що ми проживали у французькомовному містечку англомовної провінції Канади. Це був дуже хороший досвід. Ми готували тематичні програми про схожі та відмінні риси України та Канади і розказували мешканцям міста трошки більше, ніж про пироги (так канадці називають вареники) та голубці. На хвилях радіо періодично звучали композиції «Океану Ельзи» та «ВВ». Завдяки участі у цій програмі я дуже змінився, адже до цього вважав себе індивідуалістом, а тут довелося працювати в команді. Ось так пройшов третій курс. На четвертому я знову вчився ☺. Готував анкету до участі у парламентській програмі, адже відбір триває цілий рік. У той період ще відвідав Росію, де представляв Братство спудеїв на молодіжному форумі громадських організацій різних країн Європи. Ось тоді у мене з'явилася ідея організувати власний проект. Так ми з друзями створили організацію «Активна молодь».

До речі, на четвертому курсі ми взяли участь у Регіональній сесії Європейського молодіжного парламенту у місті Суми разом із представниками з 12 різних країн світу.

П'ятий курс мого навчання відзначився участю у парламентській обмінній програмі. Два місяці жив у Торонто та працював із місцевим депутатом. Звичайно, вражень було безліч! Минулого року я став координатором цієї програми. Робота була дуже різною: від відповідей на телефонні дзвінки до збору інформації з питань, які розглядаються в парламенті. Ось такими інтенсивними та насиченими були п'ять років навчання в університеті.

– Здається, Ви заочно навчаєтесь ще й на економічному факультеті?

– Так, незабаром отримаю диплом бакалавра.

– Чому саме економіка?

– У мене завжди був потяг до математики. Так, до класу шостого ☺. Далі почав вивчати гуманітарні науки.

– А як Ви почуваете себе в ролі викладача?

– Добре (сміється). Наприкінці п'ятого курсу почав викладати французьку та латину. Насправді перші два місяці були найважчими. Але з часом звикаєш до всього, навіть до того, що студенти, яких навчаю, – мої однолітки.

– Після таких яскравих студентських років, що плануєте на майбутнє?

– Ось уже через два місяці почну збирати валізи – їду до Португалії писати докторську дисертацію з політичної лінгвістики.

– Бажаємо успіху, натхнення, блискучих ідей, творчих злетів і реалізації задумів!

Продовження на стор. 5 ⇨

ТРАНСФОРМАЦІЇ В УКРАЇНСЬКИХ МЕДІА

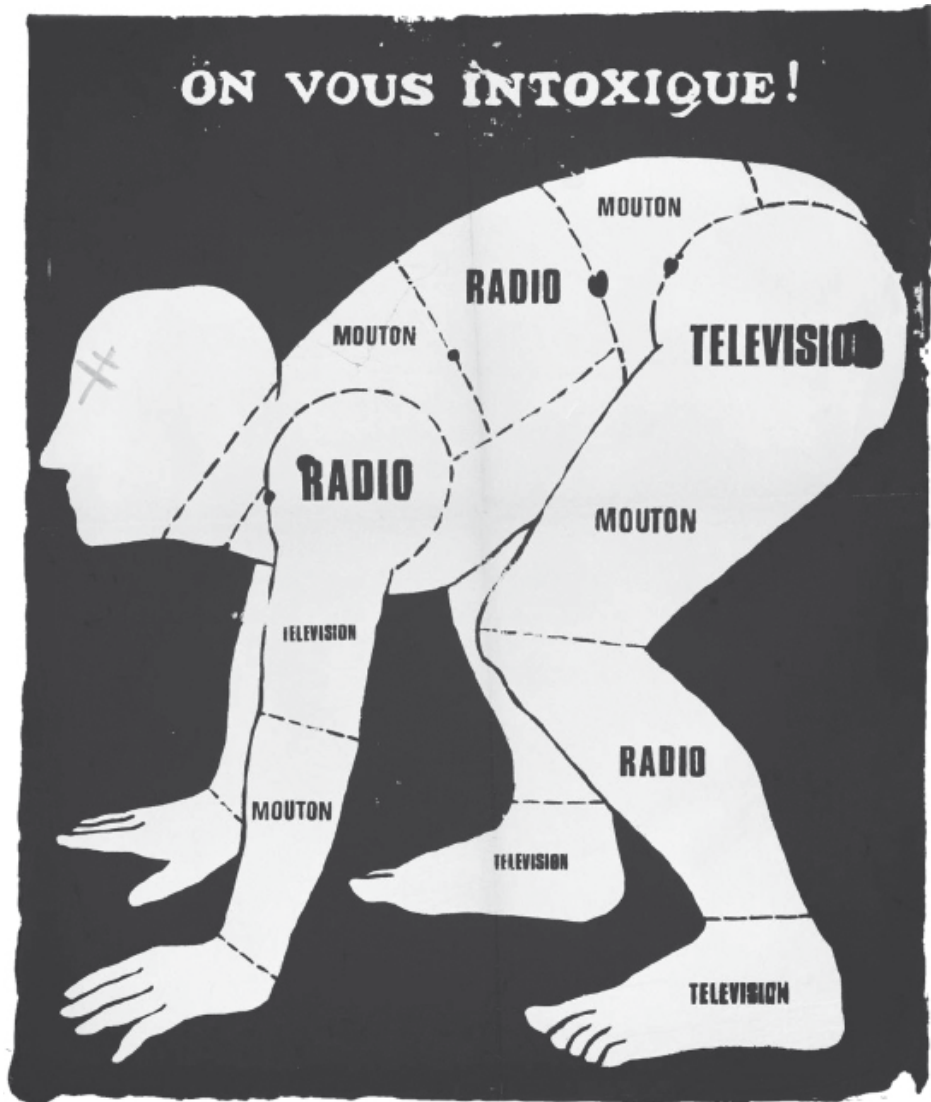
Або як зробити масові комунікації по-справжньому українськими?

Українців є величезна кількість стереотипів та штампів, від яких вони довгий час не можуть звільнитися. Не те, щоб ми – слабка нація, але реально нам допомогти та спрямувати у потрібне русло іноді немає кому. Зібрати усю Україну на Майдані Незалежності та розповісти, як правильно мислити, а як неправильно – не варіант. Достукуватися до людської свідомості слід обережно та поступово. І один з головних важелів впливу на людей – засоби масових комунікацій. Саме тому вони повинні бути максимально якісними та максимально українськими.

Наприклад, телебачення. Здавалося б, програм безліч, стільки фільмів, кожного нового сезону відкриваються нові телепроекти. Усе, наче, добре, адже ефірний простір зайнятий і є, що показувати. Але чи є що дивитися? Інтелектуальний та мислячий глядач часто не знаходить серед різноманіття «Фабрик зірок» та «Суперзірок», «Щасливих разом» та «Ранеток» програм, які справді варті були б перегляду.

Острозька академія – місце пошуку альтернатив тим явищам у житті суспільства, які давно віджили себе. Тут піднімаються актуальні питання та обговорюються болючі проблеми сучасності. Можливістю поспілкуватися на такі теми на міжуніверситетському та, навіть, міжнародному рівнях стають науково-практичні конференції, які часто відбуваються у стінах Острозької академії.

Невідкладність медіареформ комунікативного простору України суспільно-політичного характеру та утворення новітніх медіа, що супроводжується змінами в процесах взаємодотикання журналістики та аудиторії ЗМК в Україні спонукали студентів спеціальності документознавство та інформаційна діяльність за підтримки Відділу зв'язків з громадськістю Національного університету «Острозька академія» організувати науково-практичну конференцію студентів та молодих вчених «Нова інформаційна ситуація та тенденції альтернативно-го розвитку ЗМК в Україні».

Якщо люди слідуєть правилу: «Почніть там, де ви є. Зробіть те, що ви можете», яке враховує реалії перш за все, то вони мають всі шанси запустити ефективні механізми змін у суспільстві. Альберт Ейнштейн показав людству відносність будь-якого світогляду: неможливість швидкого вирішення проблем, особливо глобальних – як ближньої, так і віддаленої перспективи – без постійної корекції на шляху досягнення вирішення. Рівень інтелектуального розвитку держави включає науково-технологічну (розвиток нових інформаційних технологій) складову та творчий інтелект як найважливіший стратегічний ресурс розвитку цілісного і самоцінного культурно-

інформаційного простору держави. Створення сприятливих умов для інтелектуалізації українського суспільства засобами масової комунікації на рівні державного управління передбачає визнання ролі інтелектуалів публічно.

Ключ до успіху в навчанні та науковій діяльності – це ретельне підведення підсумків власної діяльності. Тому варто робити акцент на власних ресурсах. Ріст інтелектуального потенціалу визначається ланцюговою реакцією поширення і використання. Отже, наше завдання тепер активно добудовувати комунікативні мости, щоб ідейний рівень обов'язково перейшов на діяльнісний!

Леся Дяк, Аліса Гордійчук

ШАНС ДЛЯ ТВОРЧОСТІ

І знову привіт!

Для тих, хто прагне продовжити освіту за кордоном, здобути європейський ступінь бакалавра чи магістра, ми вже розвіяли за туманений горизонт у минулому номері. Тепер спробуємо розкуйовдити сонні таланти тих, хто залишається вдома.

Для тих, хто не любить обмежувати себе конкретною тематикою, є можливість взяти участь у **II Всеукраїнському літературно-конкурсі оповідань**.

Вимоги до робіт: твори українською мовою.

Тематика: ваша улюблена, вільна.

Термін проведення: з 1 липня 2010 року до 30 листопада 2010 року.

Для участі у конкурсі необхідно відправити свою роботу та коротку інформацію про себе на адресу: **malunok@i.ua**.

Роботи переможців будуть видані у збірнику оповідань. Переможці

отримають пам'ятні призи та грошову винагороду.

І цікавинка для тих, хто зупиняє миті не рухом пера, а за допомогою фотоапарата. Медіафорум «Німецької хвилі» (Deutsche Welle Global Media Forum) напередодні Глобального медіафоруму з питань змін клімату, що відбудеться у місті Бонн (Німеччина) 21-23 червня 2010 року, оголошує міжнародний фотоконкурс.

До розгляду приймають світлини, що відображають вплив змін клімату на життя людей. Працювати можна як на мікро-, так і макрорівні. Матеріали фотоконкурсу будуть використані для створення інтерактивної карти світу й опубліковані на «Німецькій хвилі».

Фотографії на конкурс приймають до 19 червня 2010 року за адресою: **hotshots@dw-world.de**.

Переможці отримають такі призи: перша премія – *Apple ipod nano* (8gb) – цифровий аудіоплеєр, друга і третя

премії: *ipod shuffle* (2gb) – цифровий аудіоплеєр.

Мені залишається тільки побажати вам натхнення, блискучих ідей, рішучості та трішечки божевілля. Все у ваших руках!

Інна Васильчик

А ВИ ВІРИТЕ В МАГІЧНУ СИЛУ ЧИСЛА 13?

Або ключ до успіху Ярослава Ковальчука

Закінчення, початок на стор. 3

Проте з Вами, дорогі читачі, ми ще не прощаємося. Спеціально для вас – 10 цікавих фактів про Ярослава Ковальчука:

1. Як не дивно, а щасливе число Ярослава – 13.

2. Улюблений музичний гурт – «Океан Ельзи», стиль у музиці – рок, улюблений автор – Ден Браун (останнім часом). Хобі – журналістика (робота на радіо, співпраця з газетою «День» та діаспорськими виданнями), хоча якби вистачало часу, ним стало би читання.

3. Першому враженню не довіряє, адже люди бувають різними...))

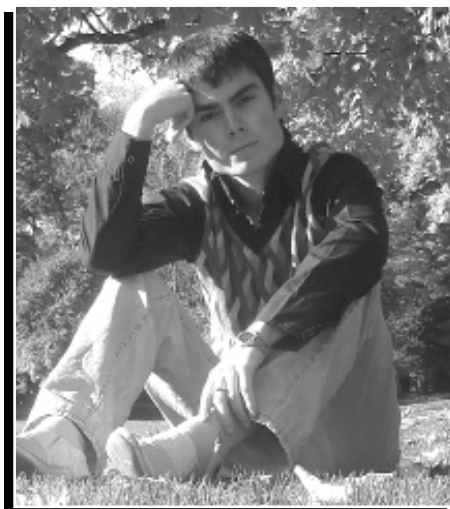
4. На питання: «Кого Ви бачите у дзеркалі щоранку?», відповідь: «О)))». Це філософське питання! Сподіваюся, що я цілеспрямований, у міру амбітний, не хочу займатися якоюсь одною справою, бо це набридає. Крім того, я овен, тобто впертий, та ще й холерик (хоча мені ніхто не вірить). Весела картинка))».

5. Чи доводить справи до кінця, не впевнений. У школі відвідував безліч різних гуртків («Просвіту», гурток

чеської мови), але після 3-4-х занять залишав їх. А от глобальні питання звик доводити до кінця.

6. Ярослав порушує правила дорознього руху лише в Острозі та вірить, що є розумні блондинки)))

7. У дитинстві не вірив у Діда Мороза і завжди ламав голову над тим, як мама і тато непомітно приносять подарунки. Хоча читав багато казок!

8. Найціннішими подарунками у житті були 4 гарно запаковані цеглини, подаровані друзями на 18-й День народження, до яких були прив'язані 2 картки поповнення рахунку. А на 20-й День народження Ярославу подарували каструлю зі звареною гречкою. (Гречана каша – улюблена страва, яку він, до речі, найшвидше готує – прим. автора). При чому обидва ці подарунки були дуже важкими, і навіть бажанню не було розпаковувати їх, поки не приніс у гуртожиток. Був гарний сюрприз)))

9. На запитання: «Чи вірите Ви у дружбу між чоловіком та жінкою?», відповідає: «Я філолог, я маю в це вірити» (сміється).

10. І останній, десятий, невідомий факт так і залишиться невідомим. Особисте життя Ярослава Ковальчука приховане за сімома замками. Відомо тільки, що, на його думку, кохання з першого погляду не існує, може виникнути лише симпатія.

**Поцестило спілкуватися
Інні Васильчик**

ПАЛОМНИЦТВО У ПОШУКАХ НАДПРИРОДНОГО

Сьогодні темою нашої мандрівки буде духовність. Чи знаєте ви, що у Рівненській області є місце, де творяться чудеса? Тут цілюща вода лікує тяжкі недуги, а благодатна атмосфера, що панує на території святині, дарує умиротворення душі. Можливо ви вже здогадалися, що мова йтиме про джерело Святої Анни. Навіть якщо ви вже були у Почаївській лаврі, помолилися біля місця, де ступала нога Богородиці, випили цілющої води, що тече зі сліду її стопи, приложилися до чудотворної Почаївської ікони, до мощей преподобного Іова Почаївського, не поспішайте завершувати свою духовну подорож. Місцеві жителі обов'язково порадять вам відвідати ще одне святе місце, розташоване за кільканадцять кілометрів від Почаєва, – цілющі джерела праведної Анни, що пробилися з-під землі.

Давній переказ про появу на тутешніх землях цілющих джерел вам залюбки розповість будь-який мешканець Онишківців, що у Лубенському районі на Рівненщині. Отож, переказ говорить: «У давні часи на місці джерел стояла церква. Та під час татарської навали, коли православний люд потерпав від знущань іновірних, ця церква, завдяки Божому промислу, була збережена – вона увійшла в землю. Минуло багато часу. В Онишківцях збудували нову церкву. Та на тому місці, де стояла попередня, сталося диво. Дітлахи, що пасли у цій місцині худобу, якось знайшли тут ікону святої Анни. Все село зібралося того дня на місці старої церкви, щоб побачити явлену ікону, її було врочисто перенесено до храму. Та наступного дня ікони в церкві не знайшли – вона дивним чином повернулася на старе місце. Селяни потракували цю подію так: святині не віддали належної шани. Тому ікону, після відповідного богослужіння, було вдруге перенесено у сільський храм. Однак зранку історія повторилася. Від-

тоді селяни зрозуміли, що праведна Анна сама обрала для себе місце і нікуди «переходити» не хоче. Тут збудували невелику капличку, до якої ікона урочистою ходою була перенесена і де зберігається й сьогодні. На цьому місці й забили цілющі джерела. Упродовж віків християни приїжджали в Онишківці, щоб викупатись у святій воді і позбутися тілесної та душевної недуги».

Православні святині в усі часи притягують до себе людські серця і душі, стають центрами духовності. Щоденно з року в рік до джерела Св. Анни прибувають люди з усіх регіонів України, держав СНД і далеких країн світу. Народ прагне сюди, щоб щиро вклонитися святині, випити благодатної води і обмитися нею. Чимало людей знаходять тут душевний спокій, а дехто приїздить відбутти вдячний молебень праведній Анні. І сьогодні тут трапляються чудеса зцілення святою водою.

Ліна Тимошук

СТУДЕНТСЬКІ МАНДРІВКИ

ДЕНЬ У ПИРОГОВО

У травні студенти Острозької академії мандрували Україною. Разом із заступником декана факультету міжнародних відносин з виховної роботи Сергієм Рудьком 100 часливчиків із різних спеціальностей мали чудову нагоду відвідати Національний музей народної архітектури та побуту України, який дозволяє на власні очі побачити побут, звичаї та архітектуру майже всіх куточків нашої країни минулих століть.

Ця своєрідна машина часу є архітектурно-ландшафтним комплексом під відкритим небом площею близько 150 гектарів, який включає у себе всі зразки архітектури історико-етнографічних районів України XVII–XX ст.: Наддніпрянщини, Поділля, Полісся, Полтавщини, Карпат, Південної України. Розташований музей на південній околиці Києва, поблизу селища Пирогів.

Відвідувачів тут завжди багато і кожен зможе знайти щось для себе: навідатись у будинок-музей, покататись на конях, скуштувати страви домашньої кухні тощо. 8-9 травня у Пирогово проходить щорічний весняний ярмарок, де можна підібрати собі одяг, речі побуту або ж просто сувеніри ручної роботи прекрасних майстрів на

згадку. І все це під звуки української народної музики та пісень.

Марія Рикун:

– Пирогово мене дуже вразило! Там відразу ж відчуваеш дух минулих століть. Звідусіль лунають звуки сопілки, бандури, які не дозволяють залишитись байдужим. Я б із задоволенням відвідала Пирогово ще раз!

Сергій Рудько:

– Мені особливо цікаво було побувати в Пирогово, тому що веду в студентів-істориків курс «Українська етнологія». До речі, майже в повному складі перший і другий курс істориків відвідав музей, що було для них практичним втіленням того матеріалу, який вони слухали на лекціях. Особливе враження справляє велика кількість різноманітних архітектурних споруд на території музею. Тут млини водяні, вітряки, сінники, клуні та, звичайно, житлові будівлі з повним внутрішнім автентичним інтер'єром.

Отже, якщо захочете за один день обійти всю Україну та ще й повернутись на декілька століть в минуле, завітайте в Пирогово!

Наталія Шершньова

СЬОГОДНІ «МОДНО» – ЦЕ НЕ ЗАВЖДИ «СТИЛЬНО» І ТИМ БІЛЬШЕ «УНІКАЛЬНО»

Сьогодні українці, особливо молодь, намагаються купляти щоразу модніші речі, навіть не замислюючись над тим, чи справді це їм личить. Можливо, так відбувається тому, що на території України та інших держав пострадянського простору довгий час ігнорувалися будь-які модні тенденції, адже це суперечило тоталітарній ідеології. Істинний громадянин СРСР не повинен був чимось відрізнятись від інших «товаришів», а мода мала на собі тавро «буржуазного пережитку». Проте, як і будь-який інший «заборонений плід», вона цікавила багатьох. Таке бажання отримати заборонене, зрештою, сформувало викривлене розуміння того, чим є мода. Наслідки цього ми можемо спостерігати і сьогодні. Тоді як у світі панують тенденції постмодерну (індивідуальності, самовираження), українська молодь часто втрачає відчуття стилю, самотності, особливості, намагаючись одягатись, як усі, бо це так модно.

Що ж таке мода насправді? Це явище розглядається як творчий акт, певний ігровий поштовх до творчості, де мистецтво твориться з нічого. Вживання словосполучення «вдягатися за модою» походить із XVII століття, коли французька придворна мода стала зразком для всіх європейських країн. Феномен моди XX ст. характеризується як механізм культуротворення. Але з часом нові засоби телекомунікації в XXI столітті породили нове явище –

глобальну віртуальну моду. Віртуальність моди – це синтез різних видів мистецтва, де головною постаттю стає людина. Головним носієм модності є віртуальний образ (бренд, імідж), виражений через всі види мистецтва. Перебуваючи у віртуальному просторі, мода діє на всі органи чуття людини і дарує естетичне задоволення, а також збагачує духовний світ людини.

Сьогодні існує багато думок про те, яким за своїм значенням є явище моди: позитивним, чи негативним? У своїй книзі «Символічний обмін та смерть» Жан Бодрійяр критикує сучасний феномен моди. Він апелює до його легковажності, штучності, називає його кітчем і сексуальним нейтралізатором. На думку французького дослідника, мода зберігає гендерну нерівність і відображає соціальні статуси. Вона уособлює як відчай, так і насолоду, страждання і задоволення, є «святком комунікації» і «пристрастю до штучності».

Моду також називають «всесвітнім лохотроном», який набув свого поширення саме у XX та XXI ст. Адже **у добу середньовіччя мода могла не змінюватись упродовж двохсот років, у XIX ст.** модні тенденції приходили на зміну одна одній через 50 років, до середини XX ст. мода на одні й ті ж речі тривала уже 20 років. І лише з 50-х років XX століття, з появою нових форм торгівлі, новітніх технологій, у всьому світі модні тренди змінюються кожен сезон. У 1950-х роках К. Діор

наполягав на радикальній зміні гардеробу клієнтів щопівроку. У 1990-х роках будинки моди випускають нові колекції одягу не лише щосезонно, але й міжсезонно. Наприкінці XX ст. **гіганти модної індустрії з виготовлення одягу, так званого «фаст фуду», «H&M», «MANGO», «ZARA»** (молодіжна стильна і доступна за ціною мода) **за два тижні реалізують колекцію від ескізу до готових виробів у магазині.** Парадоксом стає той факт, що люди наввипередки купують такі речі за шалені гроші, орієнтуючись лише на відомий і популярний бренд, незважаючи на те, чи справді потрібні їм ці елементи одягу. **Це свідчить про появу нового явища масової культури,** а мода стає її заручником. За допомогою реклами масова культура перетворилася на величезну індустрію, яка прагне витіснити справжнє мистецтво, справжню культуру. Масова культура створює сучасну міфологію, реклама імплантує ці міфи у масову свідомість.

Сьогодні мода як елемент масової культури уже заперечує постмодерністське гасло «Свобода понад усе». З приходом нових методів комунікації мода поступово уніфікується, перестане бути унікальною. Актуальнішим стає вислів **«Мода – це ніщо, стиль – понад усе!»**. Якою мода буде надалі – покаже час, хоча вона назавжди залишиться віддзеркаленням епохи!

Леся Бендюк

ІНТЕРНЕТ – СИЛА?

Поширення нових технологій стало в основі глобалізації суспільства, поєднало розділені материки.

Інтернет-залежність – новітня соціальна хвороба. Останні наукові та соціологічні дослідження засвідчують, що така недуга може призвести до трагічних наслідків як для здоров'я, так і для суспільного статусу користувача. Інтернет-залежність поширюється з небувалою швидкістю, формуючи багатомільйонну групу ризику в цілому світі. Цей термін з'явився порівняно недавно. Про доречність його використання наголосив у своєму інтерв'ю організатор програми психологічних досліджень в Інституті педагогічної психології при університеті ім. Гумбольдта в Берліні Андре Хан: «У психології існує низка зафіксованих патологій, які стосуються гіперболізованої прихильності до якихось дій, у яких людина не може себе зупинити. Наприклад, вже давно відома патологічна прихильність до азартних ігор. За аналогією ми запровадили термін «Інтернет-залежність», який характеризує людей, що увесь свій вільний час готові проводити виключно за online-сеансами, думають лише про це, ладні розмовляти лише про Інтернет. Таку залежність, з погляду психолога, можна порівняти із залежністю від наркотичних речовин або алкоголізму».

Інститут педагогічної психології при університеті ім. Гумбольдта в Берліні виявив такі п'ять симптомів у осіб, що страждають від Інтернет-залежності:

1. Звуження меж дозвілля. Майже увесь вільний час вони проводять за заняттями, прямо чи опосередковано пов'язаними з Інтернетом.
2. Втрата контролю. Спроби обмежити сидіння за Інтернетом не мають успіху. Намагання змінити спосіб проведення вільного часу, незважаючи на твердість бажання, реалізувати не вдається.
3. Збільшення часу, проведеного в Інтернеті. Кількість проведеного часу у мережі щоразу зростає аж до повного оволодіння всім «часовим бюджетом».

том». При цьому спостерігається втрата відчуття часу.

4. Психічне виснаження. Після тривалої перерви між Інтернет-сеансами настає психічне відхилення: нервозність, роздратованість, агресивність. Це поєднується з різким зростанням потягу до відновлення занять з Інтернетом.
5. Негативні соціальні наслідки. Конфлікти на роботі, сварки з друзями, напружена атмосфера в сім'ї, інколи навіть розлучення.

Детально вивчаючи поведінку залежних від комп'ютерних ігор дітей і дорослих, спеціалісти помічають зміни у психіці та фізіології. Доводилося зустрічати людей, які неадекватно себе поведуть. Складається враження, що вони знаходяться в іншому вимірі і їм важко повернутися до дійсності. Чому так стається?

Справа в тому, що вихід із віртуальної реальності – це повернення з ролі надлюдина у свій звичайний стан, який найменше влаштовує залежного. В той же час порівняння себе з комп'ютерним героєм із призви віртуального світу підсилює проблему пристосування до справжньої дійсності. Таким чином, стирається межа між «Я-реальним» та «Я-віртуальним».

Світ інформації, на думку окремих фахівців, дуже небезпечний. Натиснувши на кнопку пошукової системи, відразу опиняєшся в морі енциклопедій, словників та коментарів.

Нові технології стрімко розвиваються в різноманітних напрямках, втягуючи у себе все людство. Над проблемою залежності від віртуального простору працює чимало спеціалістів.

Віктор Вознюк,
член Християнського об'єднання
Національного університету
«Острозька академія»

ПРОГУЛЯНКИ НЕВІДОМИМ КИЄВОМ З КНИГОЮ ОЛЕСЯ ІЛЬЧЕНКА

Про творіння архітектора Владислава Городецького на Банківській, 10 знають, напевно, усі. Таємничий будинок із химерами якщо й не викликає захопленіх поглядів, то все ж зупиняє на декілька хвилин будь-якого перехожого. А що ми знаємо про долю його будівничого? Невже зміг він побудувати лише один будинок і залишитися в історії архітектури та Києва? Якщо хочете знати відповідь на це запитання, тоді читайте Олесь Ільченка та його «Місто з химерами». Суміш архівних документів, спогадів та детективної історії, у якій перетинаються століття і виринають на поверхню забуті секрети. Прогулянки Києвом ХХ століття з поверненням у ХХІ століття зі знайомими та вулицями, що вже не існують. Без зайвих, інколи марудних деталей вам відкриється одна зі сторінок життя Лешека Дезидерія Городецького, дивного киянина, який любив ходити

містом з мавпочкою на спині та був одним з перших власників автомобіля в Києві.

«Химерні» прогулянки містом Городецького, містом, якого вже не існує, але про яке ще нагадують заховані серед нетрів багатоповерхівок архітектурні шедеври, проведуть вас по культових місцях того часу: «Ресторан «Маркіз» на розі широкої, ошатної вулиці Володимирської і вузької, стрімкої Прорізної був традиційним місцем зустрічей архітекторів міста...», або ж до кавярні-цукерні Семадені на Хрещатику, 15. Можна піти й іншим маршрутом: від будинку з химерами до інших химер на Великій Житомирській, 8, а потім на Гоголівську, 23, до будинку із котами. Можливо, й вам відкриється якась таємниця, що єднає ці споруди, хоча лише одна з них належить, власне, Городецькому.

Ольга Белявцева

ДАЛІ БУДЕШЬ

ТРАНЗИТНА ЛЮБОВ

«На чужині в далекому краю,
він про вітчизну думає свою,
за нею сліз, о ні, не пролива,
бо як уже невидержка була,
тоді купує авіаквитки.
А поки що, кохана земля,
твій син тебе любитиме здаля».

Це уривок із вірша Василя Шукайла. Прочитала той вірш у «Літературній Україні» і сором застив мені очі. Це ж про нас пише поет. Це ж ми складаємо старанно гроші і їдемо на Батьківщину, щоб глянути на її красу... А то сидимо собі в добрі, шлемо гроші різним організаціям в Україні, частенько їх усіх тут зустрічаємо, обіймаємо, влаштовуємо зустрічі з різними людьми. Та й додому вони вертаються не з порожніми руками. Але ж це - транзитна любов. Подумавши, вирішую їхати на Батьківщину і якомога швидше.

Я куму добре знаю, вона все на розум бере, а тут, бачу, треба брати все серцем. Почала я агітувати за повернення на Україну. Пощастило. Зібрала знайомих і полетіли ми на Батьківщину. Кинулися шукати приютку, але не так усе просто. Скільки обходили різних інстанцій, щоб дістати потрібні довідки, але корупція перекрила нам дорогу. Та ще одна наша біда – українські чиновники не

знають рідної мови! Подумала, сюди ще закони не дійшли, але у столиці буде інакше. Заходжу до інтернет-кафе на Хрещатику, але й там треба знати мову сусідньої держави! Тяжко було нам долати ці перешкоди... Тут всі знайомі кинулись до мене: «Шукай вихід скрутного становища!». Згадала я, що на Закарпатті є у мене далекі родичі. «Їдьмо на Закарпаття, там така природа, що всі ваші хвороби зникнуть». Приїхали. А в них у хаті

самі дід та баба та ще внуки. Батьки на заробітці поїхали. Ходимо по селі, а у всіх така сама ситуація. Хати у багатьох гарні, а в декого і авто стоїть, а живуть на селі старі та діти. Старенькі вже внукам і ради не дадуть, нарікають, а батьки на заробітках.

Раптом я прокинулась і подумала, «така наша доля, хай мабуть залишиться у нас «транзитна любов»...

Леся Богуславець

ЩОРАЗУ, ЯК МАЛЮЮ, – ПЕРЕЖИВАЮ НОВЕ ЖИТТЯ

Здавалося б, в Острозькій академії навчається не багато студентів, але ми зазвичай дуже мало знаємо про тих, хто слухає лекції в сусідній аудиторії чи за сусідньою партою. А часто за зовнішністю старанних студентів ховаються неймовірно вторчі та талановиті особистості. Марина Павлюк навчається на третьому курсі документознавства та інформаційної діяльності. Окрім запланованих програмою бібліографічних описів, семіотики та стратегічного менеджменту, вона жита не може без мольберта й малярського пензля. Марина завжди замислена, неговірка, самостійна, чуттєва, приємна та духовно багата. Про талант художниці свідчать її неодноразові перемоги у різноманітних районних та всеукраїнських конкурсах. Більше про себе Марина Павлюк розповіла «Острозькій Академії».

Продовження на стор. 11 ⇨

«СОНЯЧНІ ЗАЙЧИКИ»

Повернутися у час, коли з дитячою легкістю дивишся на світ, так само важко, як і втримати у руках сонячного зайчика. А от зробити чиєсь дитячі роки більш цікавими, веселими та пізнавальними – цілком можливо. Саме цим займається творча студія «Сонячні зайчики», заснована нещодавно в Острозькій академії.

Національний університет «Острозька академія» – місце, де навчаються найрозумніші, найобдарованіші, найкращі студенти. Але чи варто зупинитися лише на цьому? Чому б не почати цю добру справу з виховання ще зовсім юних талантів, отримуючи з цього подвійну користь, – і спудеї матимуть з ким ділитися своїми знаннями, творчою енергією та досвідом, і на зміну їм підростатиме вже готове до вимог нашої альма-матер покоління? Ідея – дуже навіть непогана, тому, мабуть, і виникла вона уже не вперше, втілюючись щоразу у нових видозмінах. У нашому випадку ми хочемо дати можливість діткам розвивати у собі творчі здібності, а разом з тим, співаючи, танцюючи чи виготовляючи щось власноруч – спілкуватися з однолітками та на-

вчатися бачити світ у прекрасних, яскравих кольорах.

Творча студія «Сонячні зайчики» лише починає своє існування, тому, можливо, має і не так багато досягнень, але це аж ніяк не стосується планів та сподівань. З-поміж них – зустрічі з новими людьми, які зможуть поділитися з дітьми цікавим досвідом (для початку, наприклад, – досвідом діяльності у Культурно-мистецькому центрі), невеличкі «домашні» концерти, де кожен зможе відчути себе зірочкою, а головне – те, у чому будуть зацікавлені самі студії, адже кожен із них, як переконана керівник студії Юлія Шустак, заслуговує на те, щоб розвивати свої обдарування.

«Усе починається з малого» – напевно, дуже влучний вислів про «Сонячні зайчики». Адже з маленьких сьогоднішніх учасників колективу (в середньому їхній вік близько 8 років) підростатимуть майбутні таланти, а невеличка студія, сподіваємося, набуде великих обертів у своїй роботі. Тож побажаємо усім, причетним до її діяльності, натхнення, нових геніальних ідей та їх підтримки – у найрізноманітніших її формах!

Дар'я Шваця

ВІДПОЧИНОК, ПОДОРОЖІ, ЕКСКУРСІЇ ПО УКРАЇНІ
ТА ЗА КОРДОНОМ

ПОЄДНУЙТЕ НАЗЧАННЯ ТА
АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
У ГОРАХ

**ЗАКАРПАТТЯ
КАРПАТИ**

ТУРИСТИЧНА АГЕНЦІЯ «ВОЛИНСЬКІ АФІНИ»

ЕКСКУРСІЙНІ ТУРИ ПО УКРАЇНІ
Кам'янець-Подільський,
Переяслав-Хм., Львів,
Чернівці, Хотин,
Умань, Київ та ін.

ЗА КОРДОНОМ
Краків, Прага,
Будапешт та ін.

м. Острогож, пр. Незалежності 5, готель "Віла", 1-ий поверх, тел.: 067 3011732, 098 5757849

ЩОРАЗУ, ЯК МАЛЮЮ, – ПЕРЕЖИВАЮ НОВЕ ЖИТТЯ

Закінчення, початок на стор. 10

– **Марино, розкажи нам трішки про себе.**

– Звичайне дитинство у звичайному селі. Таких людей і сіл багато. Прийнято вважати, що творчість проявляється з ранніх років. Так було і в моєму випадку. Формування Марини Павлюк як творчої людини почалося зі споглядання навколишнього світу. Завжди любила і люблю красу лісу, річки, поля. Першими малюнками були пейзажі. Й до сьогодні надаю перевагу малюванню природи. Ціную любов батьків, які дали мені християнське виховання. Вдячна їм за те, що завжди допомагали реалізувати себе та залишатись такою, якою я є.

– **Чим особисто для тебе є малювання картин?**

– Я вкладаю в малювання не просто свій час, а душу, якусь частинку себе. Коли малюю, переживаю усе, що відтворюю на полотні. Після важкого дня творчість для мене – шлях зосередитись, заспокоїтись і про все забути.

– **Тобто це твоє хобі?**

– Саме так. Та лежить воно десь на підсвідомому рефлекторному рівні, це моя вітальна потреба.

– **Яким стилем живопису віддаєш перевагу?**

– Мені подобаються всі стилі. Найбільше, мабуть, малювання маслом, адже тоді ти маєш можливість повернутися до намальованого і перемалювати певну деталь.

– **Скільки часу потребує створення однієї картини?**

– Безумовно, це залежить від стилю живопису. Малюю як аквареллю, маслом та олівцями. Пробувала малювати графіку. На картини простим олівцем витрачаю години дві, аквареллю – кілька годин. Масляні полотна найвибагливіші, тому потрібно близько тижня. Такі часові межі завжди досить абстрактні. Все залежить від того, наскільки детально бажаю відобразити й передати кожну річ або ж зробити легеньку замальовку. Бували випадки, коли бажання малювати картину зникло. Тоді я залишала роботу недомальованою і поверталася до неї через деякий час. Поява натхнення стирає будь-які часові межі, деталі, про які раніше думала, що ніколи не намалюю, вдавалися легко. Зазвичай закінчувати роботу над такими картинами за день – для мене уже закономірність.

– **Чи існують деталі, які відображати найскладніше?**

– Мені складно малювати людей, особливо обличчя... Мабуть, тому я й віддаю перевагу малюванню пейзажів. Будь-яку природу я завжди залюбки намалюю.

– **Відомо, що творчі люди сприймають навколишній світ по-іншому. Якою ти бачиш і якою б зобразила у своїй картині Острозьку академію?**

– Давня історія. Ось із чим, насамперед, асоціюється академія. Особисто мені імпонує портрет Гальшки Острозької, який висить у головному коридорі академії. Якби малювала нашу академію, то зобразила її у стилі загадковості й давнини.

– **Чого в житті ти ніколи не намалюєш?**

– Картин, які відображають негативні почуття. Кубізм, сюрреалізм не для мене. Вважаю, що по-

дібні стилі погано впливають на свідомість людей, тому в цьому стилі я ніколи не малюватиму.

– **Творчість якого художника тобі найбільше імпонує?**

Люблю творчість Айвазовського, його картини про море... У них з кожним мазком передається чуттєвість. Можливо тому, часто малюю воду: річки, моря, озера, просто дощ.

– **Мабуть, у твоєму житті була річ, побачивши яку, ти одразу ж загорілася бажанням намалювати її, але через певні причини так і не реалізувала свою мрію?**

– Так, у мене виникло бажання намалювати картину «Хрещення Ісуса Христа», але мені страшно розпочинати таку роботу. Адже це вже не лише творчість, а й дотик до святого.

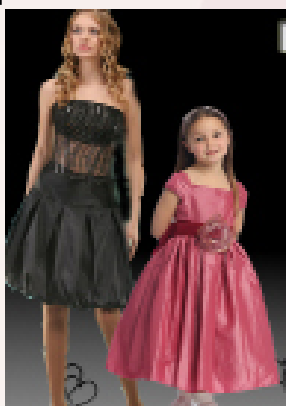
– **Поділишся з читачами творчими планами на майбутнє?**

– Наше майбутнє – загадка, тому загадувати щось наперед мені дуже важко. У найближчому майбутньому хотілося б поєднати спеціальність, на якій навчаюся, з хобі. Можливо, стати художнім редактором у газеті. Знаю одне: малювати продовжуватиму, а як це вплине на мої майбутні плани – це вже гра долі.

– **А як ти ставишся до робіт на замовлення?**

– Авжеж. Номер мого мобільного телефону 80986305889, тому звертайтеся.

Розмовляла Анна Козаченко

Весільний салон
Love is...
Шалений розпродаж
випускних, весільних
та дитячих суконь
-20% у травні

тел.: (096)460-46-43
м. Острозька, вул. Мануїльського
(оф. Реставрація подушок 2 пов.)

In motion

Фото Олександра Товаркова

**Ми чекаємо на ваші яскраві та творчі роботи,
щоб опублікувати їх у рубриці «Фотофакт».**

Засновник:

ректорат Національного університету
"Острозька академія" Братство студентів
Журнал зареєстровано 1.09.1997
Вул. Семінарська, 2,
м. Острозька, Рівненська обл., тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію: серія РВ № 197

Редактор журналу: Вікторія Скуба
Верстка журналу: Катерина Олексійчук
Фотограф: Ярослав Мізерний

Оригінал-макет підготовлено в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свинарчук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острозька,
Рівненська обл., 35800,
тел.: 8(067) 771-28-70
Наклад 300 примірників